

Raad voor
Strafrechtstoepassing
en Jeugdbescherming

• • Jurisprudentiebulletin RSJ

2019/6

<p>Zaaknummer: R-18/2313/GA</p> <p>Datum: uitspraak: 3 oktober 2019</p>	GVM-maatregelen	<p>Er is geen wettelijke bepaling of rechtsregel die de directeur ertoe noopt een beslissing geen toezichtmaatregelen op te leggen op schrift te stellen. Voldoende aannemelijk is geworden dat de directeur geen toezichtmaatregelen heeft opgelegd. Dit is klager tweemaal in een voor hem begrijpelijke taal uitgelegd. Beroep directeur gegrond.</p> <p>(Wet- en regelgeving: Pbw artikel 60, 57, 58)</p>	9
<p>Zaaknummer: R-19/3658/GA</p> <p>Datum uitspraak: 18 september 2019</p>	Luchten	<p>Klacht inzake schending recht op luchten. Het recht op luchten, als bedoeld in artikel 49, derde lid, van de Pbw, is zo fundamenteel dat het in beginsel als een onvervreemdbaar recht voor gedetineerden wordt aangemerkt. Een aanslag als in het onderhavige geval betreft echter een zodanig uitzonderlijke situatie dat afwijking daarvan gerechtvaardigd is, waarbij het onredelijk is van de directeur te vergen een nieuw luchtmoment aan te bieden. Beroep ongegrond.</p> <p>(Wet- en regelgeving: Pbw art. 49 en 60)</p>	9
<p>Zaaknummer: R-19/3920/GA</p> <p>Datum uitspraak: 9 september 2019</p>	a-dwangbehandeling; tegemoetkoming financieel	<p>Toepassing a-dwangmedicatie. Het in de beslissing gestelde gevaar is onvoldoende onderbouwd. Bovendien is onvoldoende gebleken dat is getracht eerst andere wijzen van behandeling te benutten. Daarmee is niet voldaan aan het bepaalde in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw dat geneeskundige behandeling als uiterste middel plaatsvindt. Beroep gegrond, nu periode voorbij is tegemoetkoming van € 50,=.</p> <p>(Wet- en regelgeving: Pbw artikel 46d en 46e)</p>	10

<p>Zaaknummer: R-19/4465/GB</p> <p>Datum uitspraak: 11 november 2019</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen; Detentiefasering</p>	<p>Afwijzing bbi. OM twijfelt aan inschattingen van Reclassering. Reclassering mag ter zake meer geïnformeerd worden geacht, maar er is voldoende aanleiding om te twifelen aan de volledigheid van het advies en daarmee aan de juistheid van de inschattingen. O.b.v. recente veroordelingen, openstaande strafzaak en het niet houden aan schorsingsvoorwaarden, vormt klager een meer dan beperkt maatschappelijk risico. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: pbw art. 18; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 3)</p>	12
<p>Zaaknummer: R-19/4546/GB</p> <p>Datum uitspraak: 11 november 2019</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen; Plaatsing/overplaatsing EBI</p>	<p>Beroep levenslanggestrafte tegen verlenging EBI-plaatsing. Klager verzet zich niet tegen de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing en heeft niet om een tegemoetkoming verzocht, voor zover sprake zou zijn van onomkeerbare rechtsgevolgen. Hij wil dat de onderbouwing van de beslissing wordt gecorrigeerd. Klager heeft geen belang bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep. De beroepscommissie verklaart hem daarin niet-ontvankelijk. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 26)</p>	13
<p>Zaaknummer: R-19/4348/GB</p> <p>Datum uitspraak: 21 oktober 2019</p>	<p>Detentiefasering</p>	<p>Deelname aan een gestapeld traject (plaatsing in z.b.b.i. en aansluitend deelname aan een p.p.) is op dit moment geen passend re-integratiekader voor klager, nu van een te verwaarlozen maatschappelijk risico geen sprake is. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 2; Pbw artikel 18)</p>	15

<p>Zaaknummer: R-19/4517/GV</p> <p>Datum uitspraak: 23 oktober 2019</p>	<p>Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf</p>	<p>Strafonderbreking op grond van art. 40a van de Regeling vereist niet een verzoek van de gedetineerde. Aan het verlenen van de strafonderbreking wordt van rechtswege de voorwaarde verbonden dat de gedetineerde niet naar Nederland zal terugkeren. Dat is geen beslissing van de Minister waartegen beroep openstaat. Klaagster heeft niet, althans onvoldoende, onderbouwd welke feiten en omstandigheden zich in haar geval tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)</p>	<p>16</p>
<p>Zaaknummer: R-19/3439/GV</p> <p>Datum uitspraak: 23 oktober 2019</p>	<p>Algemeen verlof</p>	<p>Binnen korte termijn zal Centraal College van Reclassering te Curaçao een beslissing nemen over klagers v.i. Deze beslissing zou kunnen inhouden dat zijn v.i. wordt uitgesteld, als gevolg waarvan de volledige tenuitvoerlegging van klagers straf zou worden gelast. In een dergelijke situatie komt hij niet voor algemeen verlof in aanmerking, omdat zijn strafrestant langer dan een jaar bedraagt. Afwijzing aanvraag algemeen verlof niet onredelijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14; Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden artikel 40)</p>	<p>17</p>
<p>Zaaknummer: R-19/4856/GV</p> <p>Datum uitspraak: 11 oktober 2019</p>	<p>Strafonderbreking</p>	<p>Een gedetineerde moet, indien enigszins mogelijk en verantwoord, aanwezig kunnen zijn bij het sluiten van zijn eigen huwelijk. Nu de risico's van strafonderbreking relatief gering zijn en de gevolgen van het afgelasten van het huwelijk groot heeft de Minister in redelijkheid niet tot de afwijzende beslissing kunnen komen. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk</p>	<p>19</p>

		verlaten van de inrichting artikel 34)	
Zaaknummer: R-19/4385/GV Datum uitspraak: 10 oktober 2019	Motiveringsbeginsel; Incidenteel verlof	De Minister heeft onvoldoende gemotiveerd waarom het verlof buitenshuis, naar aanleiding van een tekening van klager in een krantenartikel, geen doorgang kon vinden. Niet is geconcretiseerd waaruit het gestelde veiligheidsrisico bestond. Klagers belang bij re-integratie-activiteiten is groot gelet op beoordeling gratieverzoek. Ook de afwijzing van klagers verzoek tot afschaling van de beveiliging is onvoldoende toereikend gemotiveerd. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 20d, 21)	20
Zaaknummer: R-19/4572/GV Datum uitspraak: 23 september 2019	Strafonderbreking	Afwijzing verzoek strafonderbreking. Minister heeft onvoldoende gemotiveerd waarom geen sprake is van zodanig bijzondere omstandigheid in persoonlijke sfeer dat niet met andere vorm van verlof kan worden volstaan. Aanwezigheid klager bij (zware) operatie 1-jarig zoontje is weliswaar medisch gezien niet noodzakelijk, maar voor 1-jarig jongetje dat spannende en angstige tijd tegemoet gaat wel van groot belang en onvervangbaar. Minister heeft er onvoldoende blijk van gegeven dit te hebben meegewogen. Klager heeft al eerder verlof genoten dat goed is verlopen en van contra-indicaties is niet gebleken. Beroep gegrond. Opdracht aan Minister verzoek onverwijld toe te wijzen. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 34)	22

<p>Zaaknummer: R-19/4011/GV</p> <p>Datum uitspraak: 23 september 2019</p>	<p>Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf</p>	<p>In MvT is procedure rondom strafonderbreking 40a beschreven. De ratio van deze procedure vindt zijn oorsprong in de intentie van de wetgever criminele vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf aantoonbaar en effectief uit te zetten. Klagers uitzetting kan niet volgens deze procedure worden gerealiseerd, zodat hij niet voor strafonderbreking in aanmerking komt. Zijn verzoek Nederland op eigen gelegenheid te verlaten, strookt niet met hiervoor genoemde ratio. Beroep ongegrond.</p> <p>(Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)</p>	<p>24</p>
<p>Zaaknummer: R-19/3610/GV</p> <p>Datum uitspraak: 27 augustus 2019</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Klager verblijft op de voet van art. 15, vijfde lid, Pbw in een psychiatrisch ziekenhuis. Op hem is de Wet Bopz van toepassing. Tegen een beslissing van de geneesheer-directeur kan geen beroep worden ingesteld bij de beroepscommissie, maar die beslissing bevindt zich niet bij de stukken. De Minister heeft het toekennen en herroepen van vrijheden in de sleutel van de Pbw geplaatst. Klager daarom ontvankelijk in beroep. Beroep gegrond, omdat de beslissing niet door de juiste instantie is genomen. Beroepscommissie volstaat met vernietiging. Het is vervolgens aan de geneesheer-directeur om in overeenstemming met de Minister alsnog te beslissen over een verlofplan. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 15 lid 5, 72; Wet Bopz art. 1, 45, 51)</p>	<p>25</p>
<p>Zaaknummer: R-19/3996/TA</p> <p>Datum uitspraak: 8 november 2019</p>	<p>Bewegingsvrijheid afzondering en separatie; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Gelet op bijzondere omstandigheden van klagers geval, waaronder met name de zeer lange duur van onafgebroken afzondering, kan beroepscommissie zich verenigen met door beklagrechtter toegekende tegemoetkoming van € 10,=</p>	<p>27</p>

		per dag voor afzondering in eigen verblijfsruimte. Beroep hoofd instelling ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 66 lid 7)	
Zaaknummer: R-19/4141/TA Datum uitspraak: 5 november 2019	Bezoek	Aantal keren begeleiding van bezoek van vriendin afhankelijk stellen van verloop van dat bezoek in het belang van klagers tbs-behandeling en het belang van de handhaving van de orde en veiligheid in instelling is niet in strijd met wet en rechtszekerheidsbeginsel en evenmin onredelijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 37)	28
Zaaknummer: R-19/4146/TA Datum uitspraak: 22 oktober 2019	a-dwangbehandeling	Instelling wil starten met a-dwangbehandeling om meer inzicht te krijgen in belevingswereld van klager en voor het inbouwen van zekerheid tijdens onbegeleide verloven. Dit gaat voorbij aan advies PBC van 2017 dat diagnostiek onzeker is en breed risicomanagement nodig is. Suggesties van Avt zijn onbepaald gebleven. Noodzaak medicatie onvoldoende toegelicht. Motiveringsgebrek. Beroep gegrond, vernietiging beslissing en opdracht nieuwe beslissing als instelling van mening blijft dat a-dwangbehandeling in kader van tbs-behandeling is aangewezen. (Wet- en regelgeving: Bvt art 16b onder a)	29
Zaaknummer: R-19/3365/TA Datum uitspraak: 7 oktober 2019	Ontvankelijkheid materieel; Plaatsing/overplaatsing afdeling intensieve zorg	Mededeling dat klager gedurende behandeling van hoger beroep in zijn strafzaak op de ZIZ-afdeling zal verblijven en niet toegewerkt wordt naar plaatsing op een reguliere afdeling betreft geen beslissing waartegen beklag kan worden ingediend. Beroep hoofd instelling gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag. (Wet- en regelgeving: Bvt art.32)	31

<p>Zaaknummer: R-19/3518/TA en R-19/3603/TA</p> <p>Datum uitspraak: 23 september 2019</p>	Luchten	<p>Beroep directeur en klager inzake beperking recht op luchten. Sprake van zodanig uitzonderlijke tijdelijke acute noodsituatie i.v.m. grootschalige controle op harddrugs dat beperking klagers recht op luchten gerechtvaardigd is te achten. Niet doorslaggevend of, en zo ja, in hoeverre daarvoor de volgende dag daadwerkelijk compensatie is geboden. Beroep directeur gegrond, beroep (en beklag) klager ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 43, derde lid)</p>	32
<p>Zaaknummer: R-19/3972/TB</p> <p>Datum uitspraak: 5 november 2019</p>	Plaatsing/overplaatsing tbs	<p>Los van antwoord op vraag of overplaatsing t.t.v. bestreden beslissing behandelinhoudelijk geïndiceerd was, is overplaatsing van FPC naar FPK niet mogelijk zolang de daarvoor vereiste machtiging voor transmuraal verlof voor klager niet is aangevraagd en afgegeven. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Wfz art. 6.2)</p>	33
<p>Zaaknummer: R-19/4301/TR</p> <p>Datum uitspraak: 17 oktober 2019</p>	Ministeriele machtiging; Ontvankelijkheid formeel; Proefverlof tbs	<p>Afwijzing verzoek heroverweging voorwaarden verlofmachtiging. Resocialisatie is een belangrijk uitgangspunt van de tenuitvoerlegging van de tbs-maatregel, maar uit artikel 2 Bvt volgt geen recht op resocialisatie. Klager niet-ontvankelijk in zijn beroep. (Wet- en regelgeving: Bvt art 69)</p>	34

Zaaknummer:

R-18/2313/GA

Datum uitspraak:

3 oktober 2019

Beroepscommissie:

mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter, mr. J.W. Wabeke en P. Burke, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Jousma, secretaris

Trefwoorden:

GVM-maatregelen

Samenvatting:

Er is geen wettelijke bepaling of rechtsregel die de directeur ertoe noopt een beslissing geen toezichtmaatregelen op te leggen op schrift te stellen. Voldoende aannemelijk is geworden dat de directeur geen toezichtmaatregelen heeft opgelegd. Dit is klager tweemaal in een voor hem begrijpelijke taal uitgelegd. Beroep directeur gegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw artikel 60, 57, 58)

Rechtsoverwegingen:

Er is geen wettelijke bepaling of rechtsregel die de directeur ertoe noopt een beslissing geen toezichtmaatregelen op te leggen op schrift te stellen. Voldoende aannemelijk is geworden dat de directeur geen toezichtmaatregelen heeft opgelegd. Dit is klager tweemaal in een voor hem begrijpelijke taal uitgelegd. Gelet hierop zal het beroep gegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/3658/GA

Datum uitspraak:

18 september 2019

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, mr. D. van der Sluis en mr. T.B. Trotman, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.S. Ferenczy, secretaris

Trefwoorden:

Luchten

Samenvatting:

Klacht inzake schending recht op luchten. Het recht op luchten, als bedoeld in artikel 49, derde lid, van de Pbw, is zo fundamenteel dat het in beginsel als een onvervreemdbaar recht voor gedetineerden wordt aangemerkt. Een aanslag als in het onderhavige geval betreft echter een zodanig uitzonderlijke situatie dat afwijking daarvan gerechtvaardigd is, waarbij het onredelijk is van de directeur te vergen een nieuw luchtmoment aan te bieden. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 49 en 60)

Rechtsoverwegingen:

Het recht op luchten, als bedoeld in artikel 49, derde lid, van de Pbw, is naar het oordeel van de beroepscommissie zo fundamenteel dat het in beginsel als een onvervreemdbaar recht voor gedetineerden wordt aangemerkt. Volgens vaste jurisprudentie dient de

inrichting extra inspanningen te verrichten om gedetineerden niet te beperken in dit recht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen mag het voorkomen dat een gedetineerde niet in de gelegenheid kan worden gesteld om te luchten. Ook bij zeer ernstige calamiteiten dient de inrichting in beginsel extra inspanningen te verrichten om een passende compensatie te kunnen bieden. De beroepscommissie is van oordeel dat een aanslag, zoals op 18 maart 2019 heeft plaatsgevonden, een zodanig uitzonderlijke situatie is dat afwijking van een dergelijk belangrijk beginsel gerechtvaardigd is. Gelet op de door de directeur verschaft inlichtingen omtrent de impact van de aanslag die op 18 maart 2019 nabij de p.i. Nieuwegein heeft plaatsgevonden, heeft de directeur de beslissing - het stilleggen van het dagprogramma als gevolg waarvan het luchtmoment niet kon doorgaan - in redelijkheid kunnen nemen om de orde, rust en veiligheid binnen de inrichting te kunnen waarborgen. Er was sprake van een uitzonderlijke noodsituatie die alle gedetineerden in de p.i. Nieuwegein raakte, ten gevolge waarvan vrijwel de helft van alle gedetineerden die dag geen luchtmoment is aangeboden. De beroepscommissie is van oordeel dat het in dit geval dan ook onredelijk zou zijn om van de directeur te vergen dat hij klager een nieuw luchtmoment zou aanbieden. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/3920/GA

Datum uitspraak:

9 september 2019

Beroepscommissie:

mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter, mr. J.W. Wabeke en drs. J.E. Wouda, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Jousma, secretaris

Trefwoorden:

a-dwangbehandeling; tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Toepassing a-dwangmedicatie. Het in de beslissing gestelde gevaar is onvoldoende onderbouwd. Bovendien is onvoldoende gebleken dat is getracht eerst andere wijzen van behandeling te benutten. Daarmee is niet voldaan aan het bepaalde in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw dat geneeskundige behandeling als uiterste middel plaatsvindt. Beroep gegrond, nu periode voorbij is tegemoetkoming van € 50,=.

(Wet- en regelgeving: Pbw artikel 46d en 46e)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van het bepaalde in artikel 46e in verbinding met artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw kan de directeur beslissen tot het toepassen van een a-dwangbehandeling, indien aannemelijk is dat het gevaar dat de stoornis van de geestesvermogens de gedetineerde doet veroorzaken, zonder die behandeling niet binnen een

redelijke termijn kan worden weggenomen.

De directeur heeft de beslissing klager te verplichten tot het ondergaan van een a-dwangbehandeling gebaseerd op de verklaringen van de behandelend psychiater van klager en van een psychiater die meer dan een jaar niet bij de behandeling van klager betrokken is geweest, maar hem kort tevoren heeft bezocht. De directeur heeft deze verklaringen conform artikel 46e, tweede lid, van de Pbw overgelegd.

De beroepscommissie heeft het behandelplan en het signaleringsplan niet ontvangen. Desondanks acht de beroepscommissie zich voldoende ingelicht om op het beroep te beslissen, nu de voor een beoordeling benodigde informatie uit de door de directeur en namens klager overgelegde stukken kan worden verkregen. Bij de stukken bevindt zich een zogenoemde behandelovereenkomst van 10 mei 2019. Daarin staat onder het kopje "risicomanagement" wanneer dwangmedicatie kan worden overwogen: "Indien psychotische decompensatie ... indien daar aanleiding toe is" en "...wanneer de psychiatrische toestand samen met gevaar (...) hier aanleiding toe geeft en de patiënt niet wil meewerken aan behandeling". Ook staat in die behandelovereenkomst dat klager stabiel op de afdeling functioneert. De beroepscommissie ziet in de behandelovereenkomst geen basis om klager dwangmedicatie te geven.

In de beslissing van 3 juni 2019 is vermeld dat de dwangbehandeling volstrekt noodzakelijk is vanwege het volgende gevaar: "Al met al is er sprake van gevaar voor agressie jegens derden, met daarbij het risico dat u een ander van het leven zal beroven of ernstig letsel toe zal brengen. Daarnaast is er het risico dat u met uw gedrag agressie van anderen oproept. Ook is er een gevaar voor maatschappelijke teloorgang, omdat u vanwege uw agressieve en dreigende gedrag op meerdere plekken bent afgewezen wat betreft wonen (RIBW). De maatregel is proportioneel omdat deze dient om ernstig gevaar (voortkomend uit een psychotisch toestandbeeld) af te wenden."

Op grond van de stukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen, stelt de beroepscommissie vast dat klager sinds zijn verblijf in het PPC zonder rapporten die tot een straf of maatregel hebben geleid, heeft gefunctioneerd. Klagers toestandbeeld vormde aanvankelijk geen reden voor de toepassing van dwangmedicatie, maar dit wordt nu anders beoordeeld. De beroepscommissie kan zich niet aan de indruk onttrekken dat dit alles te maken heeft met de gestelde voorwaarde medicatie te gebruiken bij plaatsing in de bestemde begeleide woonvoorziening. Nu klager dit niet wil, zou via goede psycho-educatie ingezet kunnen worden op het bevorderen van zijn motivatie tot het innemen van de gewenste medicatie. Ook zou een proefbehandeling op basis van een overeenkomst waaraan klager zich wel committeert, aangegaan kunnen worden. Dit naast andere

gedragregulerende en structurerende interventies om maatschappelijke teloorgang te voorkomen. Ook zouden een intake en kennismaking met de beoogde vervolgvoorziening kunnen helpen bij het komen tot afspraken waaraan klager zich houdt. Mocht dit alles niet tot een begeleidbare situatie leiden bij plaatsing in de beoogde vervolgvoorziening, dan kan alsnog het vangnet van de ISD-maatregel uitkomst bieden door klager terug te plaatsen. Daardoor kan zijn bereidheid toenemen zich meer te schikken in een psychiatrisch medicamenteus behandeltraject.

Het in de beslissing gestelde gevaar is onvoldoende onderbouwd. Bovendien is onvoldoende gebleken dat is getracht eerst andere wijzen van behandeling te benutten. Daarmee is niet voldaan aan het bepaalde in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw dat geneeskundige behandeling als uiterste middel plaatsvindt. Gelet op het voorgaande, in onderlinge samenhang bezien, is onvoldoende aannemelijk geworden dat klager vanuit een psychiatrische stoornis gevaar als bedoeld in artikel 46d aanhef en onder a veroorzaakt en dat een a-dwangbehandeling noodzakelijk is. Het beroep zal dan ook gegrond worden verklaard en de bestreden beslissing zal worden vernietigd. Nu de periode van de dwangbehandeling voorbij is zijn termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager van € 50,=

Zaaknummer:

R-19/4465/GB

Datum uitspraak:

11 november 2019

Beroepscommissie:

mr. M.J. Stolwerk, voorzitter, drs. M.R. van Veen en mr. J.W. Wabeke, leden, in tegenwoordigheid van mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen;
Detentiefasering

Samenvatting:

Afwijzing bbi. OM twijfelt aan inschattingen van Reclassering. Reclassering mag ter zake meer geïnformeerd worden geacht, maar er is voldoende aanleiding om te twijfelen aan de volledigheid van het advies en daarmee aan de juistheid van de inschattingen. O.b.v. recente veroordelingen, openstaande strafzaak en het niet houden aan schorsingsvoorwaarden, vormt klager een meer dan beperkt maatschappelijk risico. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: pbw art. 18; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 3)

Rechtsoverwegingen:

4.1. Op grond van artikel 3 van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (hierna: de Regeling) kunnen in een b.b.i. gedetineerden worden geplaatst die een beperkt vlucht- en maatschappelijk risico vormen, een

strafrestant hebben van maximaal achttien maanden, beschikken over een aanvaardbaar verlofadres en die zijn gepromoveerd.

4.2. Klager heeft een strafrestant van minder dan achttien maanden, beschikt over een goedgekeurd verlofadres en is gepromoveerd. De vraag is dus of hij meer dan een beperkt vlucht- of maatschappelijk risico vormt bij plaatsing in een b.b.i.

4.3. De reclassering schat het recidiverisico in als gemiddeld en het risico op onttrekking in als laag. Het OM geeft aan te twijfelen aan deze inschattingen. Hoewel de reclassering ter zake meer geïnformeerd mag worden geacht dan het OM, is er naar het oordeel van de beroepscommissie in deze zaak aanleiding om te twijfelen aan de volledigheid van het reclasseringsadvies en daarmee aan de juistheid van de risico-inschattingen. In het advies staat bijvoorbeeld:

“Betrokkene is sinds het onderhavige delict niet meer in beeld geweest bij politie en/of justitie”, terwijl uit de stukken blijkt dat klager recent is veroordeeld voor een feit dat nadien is gepleegd en er ook nog een strafzaak openstaat voor een ander feit dat nadien – en wel tijdens de schorsing van klagers voorlopige hechtenis – is gepleegd. In het reclasseringsadvies staat ook niets over het overtreden van de schorsingsvoorwaarden.

4.4. Het is niet ondenkbaar dat bekendheid met de bovenstaande omstandigheden tot een andere inschatting van de maatschappelijke risico's zouden leiden, temeer nu de

reclassering over de veranderingen in klagers leven schrijft: “Of dit voldoende zal blijken te zijn voor deze andere [positieve] wending zal tijd ons leren”.

4.5. Op basis van de recente veroordelingen, de openstaande strafzaak en het niet houden aan de schorsingsvoorwaarden, kan redelijkerwijs geconcludeerd worden dat sprake is van een meer dan beperkt maatschappelijk risico bij plaatsing in een b.b.i. De bestreden beslissing kan dan ook niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/4546/GB

Datum uitspraak:

11 november 2019

Beroepscommissie:

mr. M.J. Stolwerk, voorzitter, drs. M.R. van Veen en mr. J.W. Wabeke, leden, in tegenwoordigheid van mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel;
Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen;
Plaatsing/overplaatsing EBI

Samenvatting:

Beroep levenslanggestrafte tegen verlenging EBI-plaatsing. Klager verzet zich niet tegen de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing en heeft niet om een tegemoetkoming verzocht,

voor zover sprake zou zijn van onomkeerbare rechtsgevolgen. Hij wil dat de onderbouwing van de beslissing wordt gecorrigeerd. Klager heeft geen belang bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep. De beroepscommissie verklaart hem daarin niet-ontvankelijk. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 26)

Rechtsoverwegingen:

4.1. Klager heeft verzocht het beroep mondeling te mogen toelichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, omdat de noodzaak van een mondelinge toelichting niet is gebleken. Zij acht zich op basis van de stukken voldoende ingelicht om op het beroep te beslissen.

4.2. Klager heeft beroep ingesteld tegen de beslissing tot verlenging van zijn verblijf in de EBI. Hij heeft daarbij te kennen gegeven niet uitgeplaatst te willen worden, maar een nieuwe beslissing met een andere motivering te verlangen. De vraag is of klager belang heeft bij een inhoudelijke behandeling van dit beroep.

4.3. De beroepscommissie stelt voorop dat een gedetineerde, zeker indien deze zoals bij klager het geval is al jarenlang in de EBI verblijft, gebaat is bij een juiste motivering van jegens hem genomen beslissingen. Dat betekent evenwel niet dat in deze beroepsprocedure rechtens een belang moet worden aangenomen indien, zoals in dit geval, een rechtsmiddel slechts gericht is tegen de motivering van de beslissing.

4.4. Op grond van artikel 72, eerste lid, van de Pbw kan een gedetineerde beroep instellen tegen een beslissing van de Minister, zoals de onderhavige. In haar uitspraak kan de beroepscommissie de bestreden beslissing vernietigen, indien zij van oordeel is dat de beslissing – kort gezegd – in strijd met de wet of onredelijk en onbillijk moet worden geacht (artikel 68, tweede lid, in verbinding met artikel 73, vierde lid, van de Pbw), in welk geval de rechtsgevolgen – voor zover mogelijk – ongedaan gemaakt moeten worden (artikel 68, zesde lid in verbinding met artikel 73, vierde lid, van de Pbw). Daarbij kan de beroepscommissie een tegemoetkoming toekennen voor zover de rechtsgevolgen niet meer ongedaan zijn te maken (artikel 68, zevende lid in verbinding met artikel 73, vierde lid, van de Pbw).

4.5. Uit de hiervoor geschetste beroepsprocedure volgt dat slechts de rechtsgevolgen van een bestreden beslissing in de beroepsprocedure kunnen worden vernietigd. Klager verzet zich niet tegen de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing en heeft bovendien niet om een tegemoetkoming verzocht, voor zover sprake zou zijn van onomkeerbare rechtsgevolgen. Daarom heeft hij geen belang bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep. De beroepscommissie zal hem daarin dan ook niet ontvangen.

Zaaknummer:

R-19/4348/GB

Datum uitspraak:

21 oktober 2019

Beroepscommissie:

mr. C. Fetter, voorzitter, J.G.A. van den Brand en drs. M.R. van Veen, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Smeijers, secretaris

Trefwoorden:

Detentiefasering

Samenvatting:

Deelname aan een gestapeld traject (plaatsing in z.b.b.i. en aansluitend deelname aan een p.p.) is op dit moment geen passend re-integratiekader voor klager, nu van een te verwaarlozen maatschappelijk risico geen sprake is. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 2; Pbw artikel 18)

Rechtsoverwegingen:

4.1. Klager heeft te kennen gegeven het beroep indien nodig mondeling te willen toelichten. De beroepscommissie acht zich op basis van de stukken voldoende ingelicht om op het beroep te beslissen.

4.2. Op grond van artikel 2, eerste lid, van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (hierna: de Regeling) kunnen in een z.b.b.i. gedetineerden worden geplaatst:

- die een te verwaarlozen vlucht- of maatschappelijk risico vormen;
- aan wie een vrijheidsstraf van tenminste zes maanden is opgelegd;
- die, als de veroordeling onherroepelijk is, ten minste de helft van de opgelegde vrijheidsstraf hebben ondergaan;
- die, als de veroordeling nog niet onherroepelijk is, een tijd in voorlopige hechtenis hebben doorgebracht waarvan de duur ten minste gelijk is aan de helft van de opgelegde gevangenisstraf;
- die beschikken over een aanvaardbaar verlofadres;
- die een strafrestance hebben van ten minste zes weken en ten hoogste zes maanden; en
- die zijn gepromoveerd.

4.3. Op grond van het derde lid van de Regeling kunnen gedetineerden ook voor plaatsing in een z.b.b.i. in aanmerking komen, als de selectiefunctionaris akkoord is gegaan met een voorstel voor deelname aan een p.p. Het verblijf in de z.b.b.i. direct voorafgaande aan de plaatsing in het p.p. duurt maximaal zes maanden.

4.4. Uit het dossier komt naar voren dat klager in 2009 is veroordeeld tot een gevangenisstraf van elf jaar wegens doodslag. In 2016 is klager voorwaardelijk in vrijheid gesteld. Enkele maanden na de start van zijn v.i. pleegde hij een nieuw strafbaar feit door zich schuldig te maken aan overtreding van de Opiumwet, als gevolg waarvan de rechtbank de vordering tot (gedeeltelijke) herroeping van klagers v.i. heeft toegewezen. Wat

de reclassering betreft is nog steeds sprake van risicofactoren in het gedrag, houding en zijn netwerk. Zij schat het risico op recidive in als gemiddeld. Eveneens is er een gemiddeld risico op onttrekken aan de voorwaarden. De beroepscommissie komt op basis van het voorgaande, in onderlinge samenhang bezien, tot het oordeel dat van een te verwaarlozen maatschappelijk risico geen sprake is. Dat het gedrag van klager in de b.b.i goed is en ook zijn verlopen goed zijn verlopen, maakt het voorgaande niet anders.

4.5. Gelet op voorgaande feiten en omstandigheden kon de Minister in redelijkheid oordelen dat deelname aan een gestapeld traject (op dit moment) geen passend re-integratiekader is voor klager. Derhalve zal het beroep ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/4517/GV

Datum uitspraak:

23 oktober 2019

Beroepscommissie:

mr. M.M. van der Nat, voorzitter, J.G.A. van den Brand en mr. J.A.M. de Wit, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:

Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf

Samenvatting:

Strafonderbreking ogv art. 40a van de Regeling vereist niet een verzoek van

de gedetineerde. Aan het verlenen van de strafonderbreking wordt van rechtswege de voorwaarde verbonden dat de gedetineerde niet naar Nederland zal terugkeren. Dat is geen beslissing van de Minister waartegen beroep openstaat. Klaagster heeft niet, althans onvoldoende, onderbouwd welke feiten en omstandigheden zich in haar geval tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten. Beroep ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)

Rechtsoverwegingen:

Door en namens klager wordt verzocht in de gelegenheid te worden gesteld het beroep mondeling nader toe te lichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, nu zij zich voldoende ingelicht acht op het beroep te beslissen. Klaagster ondergaat een gevangenisstraf van 180 dagen met aftrek, wegens gekwalificeerde diefstal. De einddatum van haar detentie valt, behoudens de mogelijkheid van strafonderbreking zoals bedoeld in artikel 40a van de Regeling, op of omstreeks 2 december 2019. De eerst mogelijke datum voor het verlenen van strafonderbreking was 3 september 2019. Klaagster behoort tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Ingevolge artikel 40a van de Regeling kan strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend. Indien een vrijheidsstraf van ten hoogste drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend, nadat ten minste de helft van de straf is ondergaan. De strafonderbreking

gaat in op het moment dat de vreemdeling Nederland daadwerkelijk heeft verlaten. Aan de strafonderbreking wordt de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert, op straffe van het hervatten van de tenuitvoerlegging van de straf. Artikel 40a van de Regeling vereist niet een verzoek van de gedetineerde. In de toelichting op deze bepaling staat dat de DT&V de Minister met betrekking tot de toepassing van de bevoegdheid tot strafonderbreking informeert en adviseert. Deze dienst treft alle maatregelen die het vertrek van de vreemdeling zonder rechtmatig verblijf mogelijk maken. Wanneer de DT&V adviseert een vreemdeling zonder rechtmatig verblijf strafonderbreking te verlenen, beoordeelt de DJI of er redenen zijn die zich tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten. Gedacht moet bijvoorbeeld worden aan de belangen van slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde was geschokt door het door de vreemdeling gepleegde delict. Ook kunnen lopende onderzoeken van politie en justitie aan het verlenen van strafonderbreking in de weg staan. Klaagster – zo begrijpt de beroepscommissie – verzet zich in het bijzonder tegen de voorwaarde waaronder de strafonderbreking is verleend. Indien aan een gedetineerde die geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft strafonderbreking wordt verleend, wordt aan die strafonderbreking van rechtswege de voorwaarde verbonden dat de gedetineerde niet naar Nederland zal terugkeren. Het verbinden van deze voorwaarde aan een strafonderbreking

is daarom geen beslissing van de Minister waartegen beroep openstaat. Namens klaagster is niet, althans onvoldoende, onderbouwd welke feiten en omstandigheden zich in haar geval tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten. De beslissing van de Minister kan daarom niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-19/3439/GV

Datum uitspraak:
23 oktober 2019

Beroepscommissie:
mr. M.M. van der Nat, voorzitter, J.G.A. van den Brand en mr. J.A.M. de Wit, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:
Algemeen verlof

Samenvatting:
Binnen korte termijn zal Centraal College van Reclassering te Curaçao een beslissing nemen over klagers v.i. Deze beslissing zou kunnen inhouden dat zijn v.i. wordt uitgesteld, als gevolg waarvan de volledige tenuitvoerlegging van klagers straf zou worden gelast. In een dergelijke situatie komt hij niet voor algemeen verlof in aanmerking, omdat zijn strafrestance langer dan een jaar bedraagt. Afwijzing aanvraag algemeen verlof niet onredelijk. Beroep ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14; Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden artikel 40

Rechtsoverwegingen:

Namens klager is verzocht in de gelegenheid te worden gesteld het beroep mondeling nader toe te lichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, nu zij zich op basis van de stukken voldoende ingelicht acht op het beroep te beslissen. Klager ondergaat een door het Gemeenschappelijk Hof van Justitie opgelegde gevangenisstraf van vijftien jaar met aftrek, wegens het medeplegen van poging tot moord en handelen in strijd met de Vuurwapenverordening. Hij is overgeplaatst op grond van de Onderlinge regeling als bedoeld in artikel 38 van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden regelende de samenwerking tussen Nederland, Aruba, Curaçao en Sint Maarten op het gebied van de onderlinge beschikbaarstelling van detentiecapaciteit op medische gronden of in verband met dringende redenen van veiligheid naar Europees Nederland. Klager is overgeplaatst in verband met de orkaan IRMA en vanwege veiligheidsredenen. Het beroep richt zich tegen de afwijzing van klagers eerste verlofaanvraag. Op grond van artikel 40 van het Statuut kan een in Curaçao gewezen vonnis in het hele Koninkrijk ten uitvoer worden gelegd, met inachtneming van de wettelijke bepalingen van het land waar de tenuitvoerlegging plaatsvindt. Ingevolge artikel 14, eerste lid, van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (de Regeling) komt een tot

een vrijheidsstraf veroordeelde gedetineerde eerst voor het algemeen verlof in aanmerking, indien zijn strafrestant nog ten minste drie maanden en ten hoogste een jaar bedraagt. Vanaf 30 juli 2012 wordt de aan klager opgelegde vrijheidsstraf ten uitvoer gelegd. De wettelijk vroegst mogelijke v.i.-datum valt op of omstreeks 27 september 2019 en de einddatum van klagers detentie – met aftrek van de in voorarrest verbleven periode – is bepaald op 26 september 2024. De Minister heeft bij beschikking van 21 juni 2019, in het kader van klagers verzoek om de tenuitvoerlegging van het strafvonnis over te laten nemen door Europees Nederland, overwogen dat klager wegens ontvluchting en een poging daartoe niet voor v.i. in aanmerking komt. Het verzoek om strafoverdracht is afgewezen, zodat klager op termijn naar Curaçao zal terugkeren. Uit de inlichtingen van de Minister volgt dat het Centraal College van Reclassering te Curaçao binnen korte termijn een beslissing zal nemen omtrent klagers v.i. Deze beslissing zou kunnen inhouden dat klagers v.i. wordt uitgesteld, als gevolg waarvan de volledige tenuitvoerlegging van klagers straf – met aftrek – zou worden gelast. In een dergelijke situatie komt hij niet voor algemeen verlof in aanmerking, omdat zijn strafrestant langer dan een jaar is. De Minister heeft het verzoek om algemeen verlof op grond van deze omstandigheid in redelijkheid kunnen afwijzen. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/4856/GV

Datum uitspraak:

11 oktober 2019

Beroepscommissie:

mr. M.M. van der Nat, voorzitter, J.G.A. van den Brand en mr. J.A.M. de Wit, leden, in tegenwoordigheid van mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Strafonderbreking

Samenvatting:

Een gedetineerde moet, indien enigszins mogelijk en verantwoord, aanwezig kunnen zijn bij het sluiten van zijn eigen huwelijk. Nu de risico's van strafonderbreking relatief gering zijn en de gevolgen van het afgelasten van het huwelijk groot heeft de Minister in redelijkheid niet tot de afwijzende beslissing kunnen komen. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.
(Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting artikel 34)

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van negentig dagen met aftrek, wegens bedreiging, poging tot zware mishandeling en het rijden onder invloed. De einddatum van zijn detentie is momenteel bepaald op 1 november 2019. Klager heeft verzocht om strafonderbreking in verband met zijn huwelijk van 23 oktober tot 26 oktober 2019. De Minister heeft dit verzoek afgewezen, omdat klager het huwelijk tijdens zijn detentie heeft

gepland en hij onbetrouwbaar is gebleken in het nakomen van afspraken, nu hij drugs zou hebben gebruikt gedurende zijn detentie. De beroepscommissie is van oordeel dat een gedetineerde, indien enigszins mogelijk en verantwoord, aanwezig moet kunnen zijn bij het sluiten van zijn eigen huwelijk (RSJ 31 maart 2006, 06/0417/GV). Het is daarbij afhankelijk van de omstandigheden van het geval of het huwelijk redelijkerwijs buiten de inrichting kan plaatshebben en of de gedetineerde daarvoor verlof verleend wordt. Anders dan de Minister in de bestreden beslissing stelt, heeft klager zijn huwelijk gepland toen hij nog niet gedetineerd was. Hij was echter wel onherroepelijk veroordeeld en hij wist dus dat hij op enig moment de opgelegde gevangenisstraf zou moeten ondergaan. Daartegenover staat het volgende. Klager zal op de beoogde verlofdatum de hem opgelegde gevangenisstraf op slechts een aantal dagen na, hebben ondergaan. Daarnaast is aannemelijk geworden dat de voorbereidingen vergevorderd zijn en dat daarvoor al onomkeerbare kosten zijn gemaakt. Het OM en het mdo hebben positief geadviseerd. Voor zover de bestreden beslissing en het negatieve advies van de verlofcommissie zijn gebaseerd op vermeend drugsgebruik tijdens detentie, geldt dat dit niet formeel is vastgesteld. Klagers gedrag in de inrichting is goed. Kortom, nu de risico's van strafonderbreking relatief gering zijn en de gevolgen van het afgelasten van het huwelijk groot, terwijl klager, indien enigszins mogelijk en verantwoord, daarbij aanwezig moet

kunnen zijn, heeft de Minister in redelijkheid niet tot de afwijzende beslissing kunnen komen. De beroepscommissie zal het beroep daarom gegrond verklaren en de Minister opdragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak, uiterlijk op 17 oktober 2019.

Zaaknummer:

R-19/4385/GV

Datum uitspraak:

10 oktober 2019

Beroepscommissie:

mr. M.M. van der Nat, voorzitter, J.G.A. van den Brand en mr. J.A.M. de Wit, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Smeijers, secretaris

Trefwoorden:

Motiveringsbeginsel; Incidenteel verlof

Samenvatting:

De Minister heeft onvoldoende gemotiveerd waarom het verlof buitenshuis, naar aanleiding van een tekening van klager in een krantenartikel, geen doorgang kon vinden. Niet is geconcretiseerd waaruit het gestelde veiligheidsrisico bestond. Klagers belang bij re-integratie-activiteiten is groot gelet op beoordeling gratieverzoek. Ook de afwijzing van klagers verzoek tot afschaling van de beveiliging is onvoldoende toereikend gemotiveerd. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 20d, 21)

Rechtsoverwegingen:

Klager is bij arrest van het gerechtshof Amsterdam van 28 februari 1994 veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf wegens doodslag, tweemaal poging tot doodslag, diefstal door middel van braak en bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht. Hij verblijft in verband hiermee sinds 1 december 1992 in detentie. Op 27 juli 2012 heeft hij een (eerste) gratieverzoek ingediend. Op dat verzoek is nog niet beslist.

De beroepscommissie merkt op dat met ingang van 1 september 2017 met artikel 20d van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting een specifieke bepaling die ziet op verlof ten behoeve van de re-integratie van levenslang gestrafte gedetineerden in werking is getreden (wijziging van de Regeling met ingang van 1 september 2017, Stcrt. 2017, nr. 48627). Gelet op de inwerkingtreding van deze nieuwe en specifiek op re-integratieverlof voor levenslang gestrafte gedetineerden toegespitste bepaling, is een incidenteel verlof als bedoeld in artikel 21 van de Regeling, anders dan de beroepscommissie in RSJ 19 mei 2015, 14/3242/GV heeft overwogen, niet langer een voor levenslanggestrafte gedetineerden passende vorm van verlof met een re-integratie- en/of resocialisatiedoel. Klagers verzoeken tot verlof dateren echter al van voor de inwerkingtreding van voornoemd artikel. Onderhavig verzoek borduurt hierop voort en zal dan ook zonder toepassing van het nieuwe

beleidskader worden beoordeeld (vgl. RSJ 9 februari 2019, R-17/1758/GV).

De beroepscommissie stelt voorop dat zij in haar tussenbeslissing op 31 augustus 2016 (RSJ 31 augustus 2016, 16/1660/GV) al heeft gewezen op het belang van deelname aan resocialisatieactiviteiten voor een zorgvuldige voorbereiding van een gratieverzoek van een levenslanggestrafte. In de eindbeslissing in die zaak (RSJ 12 april 2017, 16/1660/GV) is overwogen dat het niet langer redelijk is klager verlof te onthouden en is de Staatssecretaris opgedragen klagers eerste incidenteel verlof binnen drie maanden na die uitspraak te laten plaatsvinden. Klager heeft vervolgens op 30 december 2017 zijn eerste begeleide en beveiligde verlof genoten voor de duur van acht uur. Vervolgens heeft klager op 11 april 2018 en op 13 mei 2018 beveiligde en begeleide verloven genoten, telkens voor de duur van acht uren. Deze verloven zijn goed verlopen. Daaropvolgende verlofaanvragen zijn telkens afgewezen. Naar aanleiding van de beslissing van de beroepscommissie (RSJ 9 januari 2019, R-18/1758/GV) heeft de Minister op 23 januari 2019 aan klager – eenmalig – (beveiligd en bewaakt) verlof toegekend op 10 februari 2019 voor de duur van acht uur. De beroepscommissie heeft vervolgens op 15 april 2019 (RSJ 15 april 2019, R-19/2295/GV) – kort samengevat – geoordeeld dat klagers belang bij verlofverlening, gelet op alle omstandigheden van het geval, in dit stadium dient te prevaleren boven dat van de slachtoffers en nabestaanden

die willen dat klager opgesloten blijft en de Minister opgedragen een nieuwe beslissing te nemen. Bij beslissing van 25 april 2019 is uitvoering gegeven aan die uitspraak en is een ‘kaderbeslissing’ genomen ten aanzien van de aan klager te verlenen verloven en de voorwaarden die verbonden zijn aan verlofverlening.

Daargelaten de status van voornoemde kaderbeslissing, dient bij de beoordeling van klagers gemotiveerde verzoeken tot incidenteel verlof (die afwijken van het verlofplan) telkens een afweging te worden gemaakt tussen het individuele belang van klager bij resocialisatieactiviteiten en de algemene belangen van (onder meer) orde, rust en veiligheid in de samenleving alsmede de belangen van de slachtoffers en nabestaanden.

Re-integratieactiviteiten buitenshuis

De beslissing het verlof enkel binnenshuis toe te staan is genomen naar aanleiding van een op 27 juli 2019 in het Algemeen Dagblad gepubliceerd artikel, waarin gesproken wordt over het re-integratietraject van klager. Klager wordt met zijn volledige naam genoemd in het artikel. Bij het artikel is ook een oude rechtbanktekening van klager geplaatst. De beroepscommissie is van oordeel dat de Minister onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het verlof buitenshuis als gevolg van deze publiciteit geen doorgang meer kon vinden. Daarbij is meegewogen dat niet is geconcretiseerd waaruit het veiligheidsrisico bestond. Eerder, op 4 juni 2019, is immers ook een

rechtbanktekening van klager in het Algemeen Dagblad verschenen en het hierna genoten verlof is zonder incidenten verlopen. Voorts geeft de bestreden beslissing onvoldoende blijk van een belangenafweging waarbij ook klagers belang bij re-integratieactiviteiten buitenshuis is meegewogen. Uit het verlofplan van klager voor het verlof op 4 augustus 2019 komt naar voren dat het verlof onder andere tot doel heeft het wennen aan het buitenleven; het leren omgaan met het gebruik van een pinpas; het leren gebruik te maken van het openbaar vervoer en het vergroten van klagers zelfredzaamheid en zelfstandigheid. Het ACL adviseerde op 27 juni 2019 meer variatie en dynamiek in de invulling van de verloven aan te brengen met meer activiteiten buitenshuis. De behandeling van klagers ambtshalve gratieprocedure vindt in december 2019 plaats. Tot die tijd dient klager te laten zien dat hij vorderingen maakt in het kader van zijn re-integratietraject. Klagers belang bij re-integratieactiviteiten, ook buitenshuis, is derhalve groot. De beslissing is in zoverre dan ook onvoldoende toereikend gemotiveerd.

Afschaling van de beveiliging

Klager herhaalt in beroep zijn verzoek de beveiliging binnenshuis af te schalen van drie naar twee beveiligers. Het ACL heeft reeds in 2018 geadviseerd tot afschaling van de beveiliging, nu dit van belang is om goed zicht te hebben op het (toekomstig) functioneren van klager. In het advies van 27 juni 2019 adviseert het ACL wederom tot

afschaling van de beveiliging, zodat de resultaten hiervan kunnen worden beoordeeld ten tijde van het opstellen van het nieuwe advies dat over vier maanden zal worden uitgebracht. Klagers belang bij afschaling van de beveiliging binnenshuis is, gelet op de naderende beoordeling van het gratieverzoek, groot en de afwijzing van ook dit verzoek is, mede in het licht van de adviezen van het ACL en de omstandigheid dat eerdere verloven zonder incidenten zijn verlopen, onvoldoende toereikend gemotiveerd.

Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De bestreden beslissing zal worden vernietigd en de Minister zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager.

Zaaknummer:

R-19/4572/GV

Datum uitspraak:

23 september 2019

Beroepscommissie:

mr. M.M. van der Nat, voorzitter, J.G.A. van den Brand en mr. J.A.M. de Wit, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:

Strafonderebreking

Samenvatting:

Afwijzing verzoek strafonderbreking. Minister heeft onvoldoende gemotiveerd waarom geen sprake is van zodanig bijzondere omstandigheid in persoonlijke sfeer dat niet met andere vorm van verlof kan worden volstaan. Aanwezigheid klager bij (zware) operatie 1-jarig zontje is weliswaar medisch gezien niet noodzakelijk, maar voor 1-jarig jongetje dat spannende en angstige tijd tegemoet gaat wel van groot belang en onvervangbaar. Minister heeft er onvoldoende blijk van gegeven dit te hebben meegewogen. Klager heeft al eerder verlof genoten dat goed is verlopen en van contra-indicaties is niet gebleken. Beroep gegrond. Opdracht aan Minister verzoek onverwijld toe te wijzen. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 34)

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van 21 maanden met aftrek, wegens – kort gezegd – eenvoudige belediging, bedreiging met geweld in vereniging en handelen in strijd met de Opiumwet. De wettelijk vroegst mogelijke v.i.-datum valt op of omstreeks 25 maart 2020.

In artikel 34 van de Regeling staat dat strafonderbreking kan worden verleend wegens zodanig bijzondere omstandigheden in de persoonlijke sfeer, dat niet kan worden volstaan met een andere vorm van verlof. Dit impliceert dat strafonderbreking alleen mogelijk is wanneer de voor het bijwonen van de gebeurtenis in kwestie benodigde tijd te lang is voor

incidenteel verlof dan wel het doel niet door middel van incidenteel verlof kan worden gerealiseerd. Daarnaast geldt dat geen strafonderbreking kan worden verleend wanneer kan worden volstaan met regimesgebonden verlof of algemeen verlof dan wel de op handen zijnde invrijheidstelling kan worden afgewacht.

Naar het oordeel van de beroepscommissie heeft de Minister niet voldoende gemotiveerd waarom gezien de namens klager beschreven omstandigheden geen sprake is van een zodanig bijzondere omstandigheid in de persoonlijke sfeer, dat niet kan worden volstaan met een andere vorm van verlof. Onweersproken is dat het zontje van klager een zware operatie dient te ondergaan en eveneens onweersproken is dat de behandelend arts de raadsman telefonisch heeft meegedeeld dat de aanwezigheid van klager tijdens en een week na de operatie noodzakelijk is. Het mag zo zijn dat de aanwezigheid van klager medisch gezien niet noodzakelijk is, maar voor een 1-jarig jongetje dat een spannende en angstige tijd tegemoet gaat, is de aanwezigheid van zijn vader van groot belang en onvervangbaar. In diens beslissing heeft de Minister er niet voldoende blijk van gegeven dit laatste te hebben meegewogen. Nu klager overigens al eerder verlof heeft genoten en dit goed is verlopen en van contra-indicaties niet is gebleken, zal het beroep gegrond worden verklaard. De Minister wordt opgedragen opnieuw op het verzoek van klager te beslissen. Gezien de korte tijd die rest tot aan de operatiedatum, bepaalt de beroepscommissie dat die beslissing

niet anders kan luiden dan dat het verzoek wordt toegewezen en dat een strafonderbreking wordt verleend voor de duur van zeven dagen te rekenen vanaf de datum waarop de operatie zal plaatshebben, vooralsnog bepaald op 26 september 2019.

Zaaknummer:

R-19/4011/GV

Datum uitspraak:

23 september 2019

Beroepscommissie:

mr. M.M. van der Nat, voorzitter, J.G.A. van den Brand en mr. J.A.M. de Wit, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:

Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf

Samenvatting:

In MvT is procedure rondom strafonderbreking 40a beschreven. De ratio van deze procedure vindt zijn oorsprong in de intentie van de wetgever criminele vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf aantoonbaar en effectief uit te zetten. Klagers uitzetting kan niet volgens deze procedure worden gerealiseerd, zodat hij niet voor strafonderbreking in aanmerking komt. Zijn verzoek Nederland op eigen gelegenheid te verlaten, strookt niet met hiervoor genoemde ratio. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)

Rechtsoverwegingen:

Klager wenst in de gelegenheid te worden gesteld het beroep mondeling nader toe te lichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, nu zij zich voldoende ingelicht acht op het beroep te beslissen. Klager ondergaat een gevangenisstraf van achttien jaren met aftrek, wegens – kort gezegd – wederrechtelijke vrijheidsberoving, het medeplegen van moord, (poging tot gekwalificeerde) diefstal, afpersing, poging tot zware mishandeling en het medeplegen van het verbergen van een lijk, waardoor de nasporing of vervolging is belet of bemoeilijkt. De einddatum van klagers detentie is, behoudens de mogelijkheid van strafonderbreking als bedoeld in artikel 40a van de Regeling, op dit moment bepaald op 30 augustus 2024. De eerst mogelijke datum voor het verlenen van strafonderbreking was 2 september 2018.

Op grond van artikel 40a van de Regeling kan aan de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft in Nederland in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000 strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend. De strafonderbreking gaat in op het moment dat de vreemdeling Nederland daadwerkelijk heeft verlaten. Aan de strafonderbreking wordt de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert, op straffe van het hervatten van de tenuitvoerlegging van de straf. De artikelen 39 en 40 van de Regeling zijn van overeenkomstige toepassing. Artikel 39 van de Regeling bepaalt dat strafonderbreking slechts kan worden verleend, gewijzigd en ingetrokken

door de Minister. Ingevolge artikel 40 van de Regeling kan de Minister in verband met gewijzigde omstandigheden een reeds verleende strafonderbreking of het daarvan nog resterende gedeelte intrekken, naar een ander tijdstip verplaatsen of er nadere voorwaarden aan stellen. Klager behoort tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Aan hem is bij beslissing van 26 juni 2018 strafonderbreking verleend als bedoeld in artikel 40a van de Regeling. Daarbij is overwogen dat vanwege klagers veiligheid slechts een uitzetting naar Noord-Irak aan de orde kan zijn. Nadien is echter gebleken dat zijn uitzetting naar Noord-Irak niet kan worden gerealiseerd en dat ook alternatieven ontbreken. Klagers raadvrouw heeft daarom op grond van artikel 40a, vijfde lid, in combinatie met artikel 39 en 40 van de Regeling de Minister verzocht de voorwaarden van de reeds aan klager verleende strafonderbreking te wijzigen, in die zin dat klager Nederland na zijn vrijlating binnen 48 uur dient te verlaten en niet naar Nederland terugkeert. Bij beslissing van 18 juni 2019 – de bestreden beslissing – is dit verzoek afgewezen.

Uit de toelichting op artikel 40a van de Regeling (Stcrt. 11 april 2012, 7141) volgt dat een vreemdeling in aanmerking komt voor het verlenen van strafonderbreking, mits het daadwerkelijke vertrek uit Nederland mogelijk is en gerealiseerd wordt. Met betrekking tot de toepassing van de bevoegdheid tot strafonderbreking

wordt de minister geïnformeerd en geadviseerd door de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V) van het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. Deze dienst treft alle maatregelen die het vertrek van de vreemdeling zonder rechtmatig verblijf mogelijk maken. Wanneer van de zijde van de DT&V wordt geadviseerd aan een vreemdeling zonder rechtmatig verblijf strafonderbreking te verlenen, beoordeelt de DJI of er redenen zijn die zich tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten. De ratio van deze procedure vindt zijn oorsprong in de intentie van de wetgever criminele vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf aantoonbaar en effectief uit te zetten.

Vaststaat dat klagers uitzetting niet volgens de voorgeschreven procedure kan worden gerealiseerd. Om deze reden komt klager niet in aanmerking voor het verlenen van strafonderbreking in de zin van artikel 40a van de Regeling. Klagers verzoek om Nederland op eigen gelegenheid te verlaten, strookt niet met de hiervoor besproken ratio van de regeling van strafonderbreking, zodat dit verzoek in redelijkheid kon worden afgewezen. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/3610/GV

Datum uitspraak:

27 augustus 2019

Beroepscommissie:

mr. M.M. van der Nat, voorzitter, J.G.A. van den Brand en W.F. Korthals Altes, leden, in tegenwoordigheid van mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel

Samenvatting:

Klager verblijft op de voet van art. 15, vijfde lid, Pbw in een psychiatrisch ziekenhuis. Op hem is de Wet Bopz van toepassing. Tegen een beslissing van de geneesheer-directeur kan geen beroep worden ingesteld bij de beroepscommissie, maar die beslissing bevindt zich niet bij de stukken. De Minister heeft het toekennen en herroepen van vrijheden in de sleutel van de Pbw geplaatst. Klager daarom ontvankelijk in beroep. Beroep gegrond, omdat de beslissing niet door de juiste instantie is genomen. Beroepscommissie volstaat met vernietiging. Het is vervolgens aan de geneesheer-directeur om in overeenstemming met de Minister alsnog te beslissen over een verlofplan. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 15 lid 5, 72; Wet Bopz art. 1, 45, 51)

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat onder meer een gevangenisstraf van tien jaar met aftrek, wegens doodslag en mishandeling. De einddatum van klagers detentie is momenteel bepaald op 4 oktober 2019.

De Minister heeft zijn instemming met klagers verlofplan ingetrokken.

Klager verblijft op de voet van artikel 15, vijfde lid, van de Pbw in de kliniek van Trajectum-Noord te Boschoord, die – gelet op Bijlage 3 bij de Regeling aanmerking psychiatrisch ziekenhuis – moet worden aangemerkt als psychiatrisch ziekenhuis als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder h., van de Wet Bopz. Gelet op artikel 1.1, tweede lid, van de Wet forensische zorg (Wfz) jo. artikel 2 van de Regeling forensische zorg, wordt in die kliniek aan klager forensische zorg verleend. Gelet op de tekst van artikel 15, vijfde lid, van de Pbw en de toelichting op artikel 6.7 van de Wfz (Kamerstukken II 2009/10, 32398, nr. 3), is op klager de Wet Bopz van toepassing, zij het op aangepaste wijze (Kamerstukken II 2006/07, 25763, nr. 7). In deze zaak betekent dit dat de geneesheer-directeur van de kliniek – ingevolge artikel 51, tweede lid, van de Wet Bopz – slechts in overeenstemming met de Minister van Justitie aan klager verlof kan verlenen.

De stelling van de Minister, dat tegen een beslissing van de geneesheer-directeur van de kliniek geen beroep bij de beroepscommissie kan worden ingesteld, is juist. De beroepscommissie heeft tussen de door de Minister toegezonden stukken echter geen beslissing aangetroffen van de geneesheer-directeur van Trajectum-Noord. Er bevinden zich in het dossier ook geen beslissingen van de geneesheer-directeur tot toewijzing van de vrijheden. Het is daarmee aannemelijk geworden dat de Minister – wat er ook zij van de wettelijke mogelijkheden daartoe – het toekennen van vrijheden en weer

herroepen daarvan, in de sleutel van de Penitentiaire beginselenwet heeft geplaatst. Dat mag ook uit de tekst van de beslissing van de Minister van 24 april 2019 worden afgeleid. Klager kan daarom in zijn beroep worden ontvangen. Het beroep is reeds gegrond, omdat de beslissing niet door de juiste instantie is genomen. De beslissing zal daarom worden vernietigd.

De beroepscommissie zal volstaan met de vernietiging van de beslissing. Het is vervolgens aan de wél bevoegde instantie – de geneesheer-directeur – om in overeenstemming met de Minister van Justitie alsnog overeenkomstig artikel 51, tweede lid, van de Wet Bopz te beslissen over een verlofplan en klager daarvan op de hoogte te stellen. De beroepscommissie ziet geen aanleiding klager een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:
R-19/3996/TA

Datum uitspraak:
8 november 2019

Beroepscommissie:
mr. R.M. Maanicus, voorzitter, mr. drs. L.C. Mulder en mr. T.B. Trotman, in tegenwoordigheid van mr. E.W. Bevaart, secretaris

Trefwoorden:
Bewegingsvrijheid afzondering en separatie; Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Gelet op bijzondere omstandigheden van klagers geval, waaronder met name de zeer lange duur van onafgebroken afzondering, kan beroepscommissie zich verenigen met door beklagrechter toegekende tegemoetkoming van € 10,= per dag voor afzondering in eigen verblijfsruimte. Beroep hoofd instelling ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 66 lid 7)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie heeft in het eerdere beroep bij RSJ 22 maart 2019, R-18/1859/TA en R-18/1886/TA een tegemoetkoming van € 280,= (28 dagen x € 10,=) toegekend voor de inhoudelijke grondverklaring van het beklag betreffende de beslissing tot verlenging van klagers afzondering voor de duur van vier weken in dezelfde ruimte als in het onderhavige beroep aan de orde is, namelijk de eigen verblijfsruimte. Gelet op de bijzondere omstandigheden van het geval, waaronder met name de zeer lange duur van onafgebroken afzondering, kan de beroepscommissie zich verenigen met de door de beklagrechter toegekende tegemoetkoming van € 10,= per dag voor de in beklag aan de orde zijnde volgende aaneensluitende verlengingen.

Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/4141/TA

Datum uitspraak:

5 november 2019

Beroepscommissie:

mr. drs. N.C. Lookeren Campagne,
voorzitter, prof. dr. H.J.C. van Marle en
mr. drs. L.C. Mulder, leden, in
tegenwoordigheid van mr. E.W.
Bevaart, secretaris

Trefwoorden:

Bezoek

Samenvatting:

Aantal keren begeleiding van bezoek van vriendin afhankelijk stellen van verloop van dat bezoek in het belang van klagers tbs-behandeling en het belang van de handhaving van de orde en veiligheid in instelling is niet in strijd met wet en rechtszekerheidsbeginsel en evenmin onredelijk. Beroep ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Bvt art. 37)

Rechtsoverwegingen:

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Hierbij is in aanmerking genomen dat het hoofd van de instelling volgens artikel 37 Bvt en de huisregels van de instelling bevoegd is te beslissen om bezoek begeleid te laten plaatsvinden. Het hoofd van de instelling heeft naar het oordeel van de beroepscommissie ook in redelijkheid in het belang van klagers tbs-behandeling en het belang

van de handhaving van de orde en veiligheid in de instelling kunnen besluiten het aantal keren begeleiding van het bezoek van klagers vriendin afhankelijk te stellen van het verloop van het bezoek. Klager meent dat hem ten onrechte, op grond van leugens van zijn ex-vrouw, tbs is opgelegd, maar voor de instelling en de beroepscommissie is het een vaststaand gegeven dat de strafrechter klager destijds tbs heeft opgelegd vanwege een delict jegens zijn ex-vrouw en dat de omgang van klager met vrouwen om die reden, mede gelet op het volgens de instelling dwingende karakter van klager, een belangrijk onderdeel van klagers tbs behandeling uitmaakt. Klager en de instelling verschillen van mening over wat klagers vriendin in het kennismakingsgesprek met de instelling, waarbij klager niet aanwezig is geweest, over hun relatie heeft verklaard en overigens ook over de reden van het wijzigen van haar telefoonnummer. Dit illustreert te meer dat er in ieder geval onduidelijkheid bestaat over de aard van de relatie tussen klager en zijn vriendin en dat het aan beiden is, onder meer tijdens het begeleid bezoek, daarover meer duidelijkheid te verschaffen. In het licht van het vorenstaande is de bestreden beslissing niet in strijd met de wet en het rechtszekerheidsbeginsel en kan deze beslissing, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, evenmin onredelijk of onbillijk worden genoemd.

Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/4146/TA

Datum uitspraak:

22 oktober 2019

Beroepscommissie:

mr. T. Trotman, voorzitter, mr. A. van Holten en dr. T. Jambroes, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:

a-dwangbehandeling

Samenvatting:

Instelling wil starten met a-dwangbehandeling om meer inzicht te krijgen in belevingswereld van klager en voor het inbouwen van zekerheid tijdens ongegeleide verloven. Dit gaat voorbij aan advies PBC van 2017 dat diagnostiek onzeker is en breed risicomanagement nodig is. Suggesties van Avt zijn onbepaald gebleven. Noodzaak medicatie onvoldoende toegelicht. Motiveringsgebrek. Beroep gegrond, vernietiging beslissing en opdracht nieuwe beslissing als instelling van mening blijft dat a-dwangbehandeling in kader van tbs-behandeling is aangewezen. (Wet- en regelgeving: Bvt art 16b onder a)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 16c in verbinding met artikel 16b, onder a, Bvt kan het hoofd van de instelling beslissen tot het toepassen van a-dwangbehandeling, indien aannemelijk is dat zonder die behandeling het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde

doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. De a-dwangbehandeling is er vooral op gericht te voorkomen dat een verpleegde langdurig in een instelling moet verblijven. Er behoeft geen sprake te zijn van (dreigend) onmiddellijk gevaar zoals bij de overige vormen van dwangbehandeling als bedoeld in artikel 26 Bvt en artikel 16b, onder b, Bvt.

Het hoofd van de instelling heeft de beslissing tot toepassing van a-dwangbehandeling gebaseerd op de verklaringen van de behandelend psychiater van klager en van een psychiater die niet bij klagers behandeling betrokken is, maar klager kort tevoren heeft onderzocht. Het hoofd van de instelling heeft de verklaringen van de twee psychiaters overgelegd. Die verklaringen voldoen aan de vereisten als neergelegd in artikel 16c, tweede lid, Bvt. Voorts heeft het hoofd van de instelling het behandelingsplan overgelegd, waarin de mogelijkheid tot toepassing van a-dwangbehandeling is vermeld. Uit de verklaringen van de psychiaters, het behandelingsplan en de overige door klager en het hoofd van de instelling overgelegde stukken, waaronder de opeenvolgende verlengingsadviezen van 2014, 2016 en 2018, het rapport van 24 mei 2017 van het PBC, de aanvragen c.q. wijzigingsverzoeken van de instelling van het verlofplan van klager, de adviezen van het Avt van 12 juni 2018, 22 februari 2019 en 5 juli 2019 en de evaluatie ongegeleid verlof van 11 juni 2019, komt naar voren dat klager al geruime tijd op gedragsniveau geen psychotische symptomen

vertoont, behoudens vermoedens van een erotomane waan tijdens klagers verblijf in FPC Oostvaarderskliniek en signalen die volgens de instelling wijzen in de richting van een paranoïde gedachtegang. Klager functioneert stabiel binnen een gestructureerde omgeving. Hij weigert een medicamenteuze behandeling en is ervan overtuigd geen stoornis te hebben.

In 2017 is klager geobserveerd in het PBC. Het PBC heeft geadviseerd de onzekerheden omtrent de diagnostiek van klager te accepteren, het accent niet meer te leggen op behandeling, af te zien van het streven om het daadwerkelijke delictscenario boven tafel te krijgen en na te gaan wat er nodig is om betrokkene (met toezicht) geleidelijk naar buiten te resocialiseren. De instelling heeft blijkens de verlofevaluatie van 11 juni 2019 conform het advies van het PBC ingezet op een graduele geleidelijke resocialisatie, echter zij stelt dat op de pre-resocialisatie-afdeling duidelijk is geworden dat verdere resocialisatie niet verantwoord wordt geacht zonder enige vorm van (medicamenteuze) behandeling c.q. enig inzicht in de belevingswereld van klager. Naar aanleiding van de interne casuïstiekbespreking van 14 mei 2019 heeft de instelling besloten klager nog diezelfde dag terug te plaatsen naar een behandelafdeling in de instelling. Het verlof van klager is door de instelling ingetrokken en de procedure voor a-dwangbehandeling is ingezet. De instelling wenste het verlofkader echter te behouden. Wanneer klager (dwang)medicatie heeft verkregen en

er vooruitgang in de samenwerking wordt opgemerkt, kan het verlofkader volgens de instelling weer worden opgepakt. Zonder enige vorm van (medicamenteuze) behandeling en enig inzicht in de belevingswereld van klager, kan de resocialisatie van klager volgens de instelling niet hervat worden. Het Avt heeft echter op 5 juli 2019 negatief geadviseerd omtrent het ongebeleide verlof. Het Avt merkt op dat klager nog helemaal aan het begin staat van de behandeling en dat op voorhand niet kan worden voorspeld wat de gevolgen van de medicatie zullen zijn en hoe hij hierop gaat reageren. Onbegeleid verlof acht het Avt thans prematuur.

De beroepscommissie begrijpt de opvatting van het hoofd van de instelling aldus dat de instelling voor het praktiseren van de ongebeleide verlopen een medicamenteuze behandeling met antipsychotica als zekerheid wil inbouwen. De instelling wil daarnaast meer zicht krijgen op klagers belevingswereld. Alleen onder die voorwaarde kan volgens de instelling de resocialisatie van klager worden voortgezet. Naar het oordeel van de beroepscommissie gaat dit voornemen voorbij aan het advies van het PBC van 24 mei 2017 waarin is geconstateerd dat de diagnostiek onzeker is en dat daarom een breed risicomanagement nodig is. De suggestie van het Avt in zijn advies van 22 februari 2019 om gebruik te maken van een GPS-tracker en een haalbreng-constructie is onbeproefd gebleven. Hoewel ook met het laatste advies van het Avt van 5 juli 2019 het erop lijkt dat deze alternatieve

mogelijkheden niet meer tijdens een onbegeleid netwerkverlof geëffectueerd kunnen worden, blijft naar het oordeel van de beroepscommissie onduidelijk of met een ander effectief risicomangement de behandeling en resocialisatie van klager niet kan worden voortgezet. De noodzaak van medicatie is onvoldoende toegelicht. Indien en voor zover de medicatie dient om inzicht te krijgen in de belevingswereld van klager, blijft onduidelijk of er geen andere mogelijkheden zijn om – met medewerking van klager – dit inzicht te verkrijgen. In dat geval, zo begrijpt de beroepscommissie het hoofd van de instelling, is medicatie niet nodig. Gelet op het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing van het hoofd van de instelling wegens een motiveringsgebrek niet in stand kan blijven. Het beroep zal dan ook gegrond worden verklaard. De bestreden beslissing zal worden vernietigd. Nu de beslissing tot dwangmedicatie door het hoofd van de instelling niet ten uitvoer is gelegd in afwachting van deze uitspraak, is er geen aanleiding klager in aanmerking te laten komen voor een tegemoetkoming

-----

Zaaknummer:

R-19/3365/TA

Datum uitspraak:

7 oktober 2019

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, dr. T. Jambroes en mr. T.B. Trotman, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel;
Plaatsing/overplaatsing afdeling
intensieve zorg

Samenvatting:

Mededeling dat klager gedurende behandeling van hoger beroep in zijn strafzaak op de ZIZ-afdeling zal verblijven en niet toegewerkt wordt naar plaatsing op een reguliere afdeling betreft geen beslissing waartegen beklag kan worden ingediend. Beroep hoofd instelling gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag.
(Wet- en regelgeving: Bvt artikel 32)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 56, eerste lid, onder b, van de Bvt kan een verpleegde beklag doen tegen de beslissing van het hoofd van de instelling tot plaatsing of voortzetting van het verblijf op een afdeling voor intensieve zorg als bedoeld in artikel 32, eerste en tweede lid, van de Bvt. Namens klager is ter zitting medegedeeld dat het beklag ziet op de beslissing van 5 november 2018 tot voortzetting van klagers verblijf op de ZIZ-afdeling. Uit de onderliggende stukken volgt dat op 18 oktober 2018 de beslissing tot verlenging van klagers verblijf op de ZIZ-afdeling is genomen, waarbij in de beslissing staat vermeld dat toegewerkt blijft worden naar overplaatsing naar een reguliere afdeling. Tegen de verlenging van deze

beslissing is – voor zover bekend – geen beklag ingesteld. Uit artikel 32, tweede lid, van de Bvt volgt dat na ten hoogste zes maanden het hoofd van de instelling bepaalt of voortzetting van het verblijf op de afdeling voor intensieve zorg noodzakelijk is met het oog op een belang als bedoeld in artikel 32, eerste lid, van de Bvt. Op 5 november 2018 is door het hoofd behandeling aan klager meegedeeld dat hij, gedurende de behandeling van het hoger beroep in zijn strafzaak, op de ZIZ-afdeling zal verblijven en dat tijdelijk niet wordt toegewerkt naar een plaatsing op een reguliere afdeling. De beroepscommissie is van oordeel dat deze mededeling geen beslissing betreft in de zin van artikel 32 van de Bvt waartegen op grond van artikel 56, eerste lid, onder b van de Bvt beklag kan worden ingediend. Het betreft evenmin een andere beslissing waartegen op grond van artikel 56 of 57 van de Bvt beklag kan worden ingediend. Daarom beslist de beroepscommissie als volgt.

Zaaknummer:

R-19/3518/TA en R-19/3603/TA

Datum uitspraak:

23 september 2019

Beroepscommissie:

mr. R.M. Maanicus, voorzitter, mr. drs. N.C. van Lookeren Campagne en drs. M.J. Selnick Marzullo, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.W. Bevaart, secretaris

Trefwoorden:

Luchten

Samenvatting:

Beroep directeur en klager inzake beperking recht op luchten. Sprake van zodanig uitzonderlijke tijdelijke acute noodsituatie i.v.m. grootschalige controle op harddrugs dat beperking klagers recht op luchten gerechtvaardigd is te achten. Niet doorslaggevend of, en zo ja, in hoeverre daarvoor de volgende dag daadwerkelijk compensatie is geboden. Beroep directeur gegrond, beroep (en beklag) klager ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 43, derde lid)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 43, derde lid, Bvt heeft een verpleegde recht op verblijf in de buitenlucht gedurende ten minste één uur per dag. In beginsel zijn op dit recht geen beperkingen toegelaten. Het recht op luchten is zo fundamenteel dat de instelling daarom extra inspanning dient te verrichten om een verpleegde niet te beperken in zijn grondrecht, maar van zijn grondrecht gebruik te kunnen laten maken. Met extra inspanning wordt bedoeld extra personeelsinzet dan wel beveiliging of eventueel mechanische hulpmiddelen. De beroepscommissie oordeelt dat het slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan voorkomen dat een verpleegde niet in de gelegenheid wordt gesteld om te luchten. Vast staat dat klager op 8 november 2018 niet gedurende een heel uur heeft kunnen luchten omdat het luchten in de avond voortijdig is beëindigd als gevolg van een grootschalige controle op harddrugs binnen de gehele instelling. Tot deze

controle was besloten na een melding in de namiddag van 8 november 2018 bij de sociotherapie dat binnen de instelling harddrugs werden aangeboden. Hiertoe zijn alle verpleegden ingesloten teneinde de orde en veiligheid in de instelling te kunnen handhaven. Voldoende aannemelijk is daarom dat op dat moment sprake is geweest van een tijdelijke acute noodsituatie waardoor het niet mogelijk was de verpleegden, onder wie klager, op dat moment nog langer te laten luchten. Gelet op de tijdstippen van de ontvangst van de genoemde melding, van het luchtmoment in de avond en van de insluiting van alle verpleegden ten behoeve van de bedoelde controle, is verder voldoende aannemelijk dat de instelling geen mogelijkheid heeft gehad om diezelfde avond nog opnieuw een luchtmoment aan te bieden. In het licht van het vorenstaande was derhalve sprake van een uitzonderlijke situatie waardoor klager niet in de gelegenheid is geweest om zijn vol uur luchten op 8 november 2018 af te ronden, waardoor de beperking van klagers recht op luchten die dag gerechtvaardigd is te achten. Gelet op de genoemde omstandigheden is daarbij naar het oordeel van de beroepscommissie niet doorslaggevend of en, zo ja, in hoeverre daarvoor de volgende dag daadwerkelijk compensatie is geboden. Daarom zal het beroep van het hoofd van de instelling gegrond en klagers beroep ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/3972/TB

Datum uitspraak:

5 november 2019

Beroepscommissie:

mr. drs. N.C. Lookeren Campagne,
voorzitter, prof. dr. H.J.C. van Marle en
mr. drs. L.C. Mulder, leden, in
tegenwoordigheid van mr. E.W.
Bevaart, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing tbs

Samenvatting:

Los van antwoord op vraag of overplaatsing t.t.v. bestreden beslissing behandelinhoudelijk geïndiceerd was, is overplaatsing van FPC naar FPK niet mogelijk zolang de daarvoor vereiste machtiging voor transmuraal verlof voor klager niet is aangevraagd en afgegeven. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Wfz art. 6.2)

Rechtsoverwegingen:

Bij de overplaatsing van ter beschikking gestelden dient verweerder op grond van artikel 6.2 van de Wet forensische zorg in zijn overwegingen te betrekken:

- a) de eisen die de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de ter beschikking gestelde voor de veiligheid van anderen dan de ter beschikking gestelde of de algemene veiligheid van personen of goederen stelt;
- b) de eisen die de verlening van forensische zorg aan de forensische

patiënt gezien de aard van de bij hem geconstateerde psychische stoornis of verstandelijke beperking stelt, en c) de forensische zorgbehoefte en het beveiligingsniveau zoals opgenomen in de indicatiestelling.

Regioplplaatsing is volgens het door verweerder gevoerde beleid uitgangspunt bij plaatsing van ter beschikking gestelden. Als een ter beschikking gestelde al in een instelling is geplaatst wordt bij een verzoek om overplaatsing gekeken of overplaatsing behandelinhoudelijk geïndiceerd is. Het is daarbij aan de instelling te bepalen in hoeverre het in het kader van de behandeling van belang zal zijn dat de familie van de ter beschikking gestelde daarbij wordt betrokken.

Los van het antwoord op de vraag of overplaatsing ten tijde van de bestreden beslissing behandelinhoudelijk geïndiceerd was, staat in ieder geval vast dat op dat moment – en ook nu – voor klager nog niet de voor overplaatsing naar De Woenselse Poort vereiste machtiging transmuraal verlof is aangevraagd en afgegeven. Gelet daarop was en is de door klager gewenste overplaatsing naar De Woenselse Poort nog niet mogelijk.

Uit de inlichtingen van verweerder volgt dat de Pompestichting in november/december 2019 zal bespreken of het verantwoord is om voor klager een machtiging transmuraal verlof aan te vragen. Het hiervoor overwogene in aanmerking genomen kan de bestreden beslissing, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden

aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/4301/TR

Datum uitspraak:

17 oktober 2019

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, drs. M.R. Daniel MPM en mr. drs. L.C. Mulder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:

Ministeriele machtiging;
Ontvankelijkheid formeel; Proefverlof
tbs

Samenvatting:

Afwijzing verzoek heroverweging voorwaarden verlofmachtiging.
Resocialisatie is een belangrijk uitgangspunt van de tenuitvoerlegging van de tbs-maatregel, maar uit artikel 2 Bvt volgt geen recht op resocialisatie. Klager niet-ontvankelijk in zijn beroep. (Wet- en regelgeving: Bvt art 69)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie acht zich voldoende ingelicht om op het beroep te beslissen en wijst het verzoek van klager het hoofd behandeling als getuige-deskundige te horen af. Het beroep van klager is gericht tegen de afwijzing van het verzoek de machtiging voor begeleid verlof te heroverwegen ten aanzien van de opgelegde gebiedsbeperking. Verweerder heeft aan de machtiging

een gebiedsbeperking verbonden voor de gehele gemeente Rotterdam en Barendrecht. FPC De Kijvelanden had verzocht om een gebiedsbeperking voor Rotterdam IJsselmonde, Barendrecht en Hoogvliet. Op grond van artikel 69, eerste lid, onder c, van de Bvt staat enkel beroep open tegen een intrekking van de machtiging. Hiervan is geen sprake. Klager heeft aangevoerd dat door de bestreden beslissing hij in zijn recht op resocialisatie zoals neergelegd in artikel 2 van de Bvt wordt geschonden. Op grond van artikel 69, eerste lid, onder f van de Bvt kan een verpleegde beroep instellen tegen enige andere door de Minister genomen beslissing die een beperking inhoudt van een recht, dat hem op grond van een bij of krachtens de Bvt gegeven voorschrift dan wel enig ander wettelijk voorschrift of enige een ieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag toekomt. Artikel 2, eerste lid, van de Bvt bepaalt – voor zover hier van belang – dat de tenuitvoerlegging van een vrijheidsbenemende maatregel in een instelling voor verpleging van ter beschikking gestelden zoveel mogelijk dienstbaar wordt gemaakt aan de behandeling van de veroordeelde en de voorbereiding op diens terugkeer in de maatschappij. Bij het verlenen van vrijheden aan ter beschikking gestelden wordt rekening gehouden met de veiligheid van de samenleving en de belangen van slachtoffers en nabestaanden.

De beroepscommissie is van oordeel dat de resocialisatie van een tbs-gestelde een belangrijk uitgangspunt is van de tenuitvoerlegging van de tbs-maatregel. Het streven van de tbs-

instelling en verweerder dient hierop gericht te zijn. Echter, noch in voormeld artikel 2 Bvt noch in enige andere wettelijke bepaling is een recht op resocialisatie neergelegd. Gelet hierop kan klager niet in zijn beroep worden ontvangen

